У поганi да пiонерiв — лицем до молодi!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 230. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 14-го ГРУДНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 14, 1971 No. 230. VOL. LXXVIII.

Ректор УВУ проф. В. Янів закінчив свої відвідини у ЗСА авторським вечором у Ню Йорку

Під час зустрічі у „Свободі". Стоять (зліва): голова Спілки Українських Журналістів Канади ред. Нестор Рінецький, ректор Українського Вільного Університету проф. д-р Володимир Янів та голова Спілки Українських Журналістів Америки ред. Іван Кедрин Рудницький. Одним із ряду предметом нарад і розмов була справа відкриття факультету журналістики при УВУ.

Ню Йорк. — Закінчуючи свою поїздку по ЗСА і Канаді, що відбулася в рамках відзначування 50-річчя Українського Вільного Університету, ректор його проф. д-р Володимир Янів мав тут у п'ятницю свій авторський вечір з нагоди 45-річчя літературно-наукової діяльности і, провівши в суботу 11 грудня останні наради з ювілейним комітетом у Ню Йорку, відлетів цього ж дня до Европи. Літературний вечір проф. В. Янова був влаштований заходами ОУП „Слово" і Комітету Золотого Ювілею УВУ і при участи його вхо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Понеділок, 13 грудня 1971

В АМЕРИЦІ

92-И КОНГРЕС МАВ БИ ЗАКІНЧИТИ СВОЮ ПРАЦЮ наступного тижня й роз'їхатись на святковий відпочинок. Але несподівано група сенаторів, до якої входить також сенатор Фулбрайт, вибішила продовжити дебати. Та невелика група виступає проти схваленого Сенатом законопроєкту, який дозволяє продовжувати закордонну допомогу до 1-го березня 1972 року. Сенатор Фулбрайт, голова Сенатської Комісії закордонних справ, висловив побоювання, що Палата Репрезентантів і Уряд можуть оминути Сенат і Сенатську Комісію закордонних справ у цім питанні, і тому частина сенаторів вирішили продовжувати дискусію про закордонну допомогу.

СЕНАТОР ГЮБЕРТ ГОМФРІ ВИРІШИВ ОФІЦІЙНО висунути свою кандидатуру на наступні президентські вибори десь у середині місяця січня. Він плянує провести дуже активну передвиборчу кампанію, але основну увагу спершу концентруватиме на правиборах у стейтах Вісканcин та на Фльориді.

АСТРОНАВТИ З КОСМІЧНОГО КОРАБЛЯ „АПОЛЛО-15" — Д. Скотт, Е. Ворден і Д. Ервін — одержали медалі заслуги від Управління в справах аеронавтики і космонавтики. Ці медалі вручив астронавтам віце - президент Спіро Еґню.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИКИ ЗАХІДНЬОЇ І СХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ПІДПИСАЛИ 11 грудня ц. р. своїми ініціялами 70-сторінковий документ про злагіднення відносин довкола Західнього Берліну. Офіційне підписання того документу і його ратифікування західніми великодержавами прийде щойно після ратифікування німецько - совєтського пакту безпеки, що станеться не швидше, як у березні 1972. Найважливіша полегша для західніх берлінців це признання їм права перебувати на території комуністичної Німеччини включно із Східним Берліном 30 днів у році.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЬ заплатити Америці 2,034.000 дол. як 80 відс. коштів утримання кругло чверть мільйона американських вояків у Західній Німеччині, за час від 1 липня 1971 до 30 червня 1973. З тої суми 184 мільйони підуть на модернізацію занедбаних бараків для вояків, а за 1.200.000 дол. зарахозяві, як ціна закупна 175 американських джетів „Фантом" для німецького летунства. Договір підписали державний секретар Вілліям Роджерс і західньонімецький міністер закордонних справ Вальтер Шеель під час конференції Ради НАТО у Брюсселі 10 грудня ц. р.

В ПОЛЬЩІ ВИКЛЮЧИЛИ з нового 11-членного Політбюра формального президента Польщі, довголітнього колишнього прем'єра Юзефа Циранкевича, міністра закордонних справ Стефана Єндриховського і колишнього міністра внутрішніх справ та шефа польської поліції ген. генерала Мочара. Новий партійний шеф у Польщі звів на їх місце молодших людей. Збільшено партійний Секретаріят з 7 до 11 членів та Центральний Комітет з 91 до 115. Владислав Гомулка зник з усіх списків.

ЗБІРКА НАРОДНОГО ФОНДУ УККА

Народний Фонд Українського Конгресового Комітету Америки збільшився на дальших ДВІ ТИСЯЧІ доларів, що їх передали під час зборів Ради Директорів минулої суботи Відділи УККА із Сиракюз ($900.00 передав голова Відділу проф. д-р Іван Гвозда), Гартфорду ($750.00 передав референт Фонду п. Полюга) та з Йонкерсу ($350.00). Тим самим теперішня груднева кампанія збірки Національного Датку до УНФонду УККА принесла досі уже $10.150. На початку кампанії, яку проголошено 2-го грудня, з метою збільшити загальну суму цьогорічного Народного Фонду до $100,-000.00, потрібно було до цієї суми ще $48.000. За один повний тиждень кампанії зібрано $10.150, отже потрібно ще $37,850. Збірка розгортається з кожним днем ширше і є всі вигляди на те, що намічена сума буде не тільки досягнена, але й поважно збільшена.

СПРАВИ ПОЛІТИКИ, ФОНДІВ І ЧЛЕНСТВА БУЛИ ПРЕДМЕТОМ НАРАД РАДИ ДИРЕКТОРІВ УККА

Ню Йорк. — В минулу суботу 11 грудня відбулося тут в Українському Інституті Америки 6-тигодинне засідання Ради Директорів Українського Конгресового Комітету Америки з участю 80 осіб, — членів Екзекутиви, Політичної Ради, Контрольної Комісії і Головного Суду. За відсутністю екзекутивного віце-президента УККА Йосипа Лисогора та віце-президента о. шамб. Мирослава Харини і Антона Батюка, зборами проводив — після короткого формального відкриття президентом проф. д-ром Левом Добрянським — черговий віце-президент Лев Футала. Після прийняття денного порядку, предсідник Лев Футала поінформував присутніх, що Екзекутива, яка нараджувалась попереднього дня, прийняла, до відома й затвердила зміни представників деяких членських організацій в Політичній Раді УККА. ОДВУ делегувала, на місце д-ра В. Михайлова, о. Євгена Новицького, — Союз Земель Соборної України, на місце Юрія Даценка — Олександра Сіверського, — ТУСМ, на місце інж. Б. Кульчицького, Богдана Футу і на місце д-ра Богдана Футея Ларису Лозинську, — Т-во Українських Бібліотекарів — на місце мгра Івана Кобаси — д-ра Петра Гая і МУН, який ще не мав делегата, делегував Олега Бак-Бойчука. Студентське Товариство „Зарево" делегувало, на місце мгра Онуфрейка, Юрія Карпінського, але Екзекутива, спираючись на свому статутовому праві, не затвердила тієї кандидатури та просила Управу „Зарева" дати іншого свого представника. У короткій дискусії над цією справою виявилось, що причиною такого становища Екзекутиви не було критичне ставлення Ю. Карпінського до діяльности Екзекутиви, а друковані в молодечій пресі обвинувачення на адресу Екзекутиви і деяких її членів.

Звіти Екзекутиви

Проф. д-р Л. Добрянський стверджував у своєму звіті потребу — без вирečення принципів української визвольної політики — пристосувати тактику до деяких великих змін в актуальній американській політиці. Подорож президента Ніксона до Пекіну й Москви не стосується українців безпосередньо, але посередньо. Так само — виключення Вільного Китаю і прийняття Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй. У зв'язку з цими подіями появився внесок у Конгресі, щоб виключити з ОН УССР і БССР, і цей внесок підтримують деякі приятелі українців. УККА буде противитися цьому без уваги на те, що такий внесок не мав би успіху на Генеральній Асамблеї ОН: членство УССР в Об'єднаних Націях є символом прав українського народу на тамошню репрезентацію, дармащо теперішні тамошні репрезентанти насправді репрезентують окупанта України. Зрештою — всі сателітські країни також не репрезентовані дійсними представниками своїх народів. Появився теж внесок на нав'язання дипломатичних зв'язків ЗСА з УССР і БССР. Трапились теж такі події, як, наприклад, вперше запрошення проф. Добрянського на прийняття до вашингтонської амбасади африканської країни Бурунді: вона раптом зацікавилась Україною. Промовець інформував про деякі нові загрози для українських радіопередач „Голосу Америки", труднощі законопроєкту про створення студій для етнічних груп. Не відомо, чи президент Ніксон поїде також до Києва. Ми у принципі ставимось критично до тієї подорожі Президента до Москви, бо вона скріплює престиж СССР, а кожне тамошнє договорення з кремлівськими правителями буде шкідливе для України. Але ті зміни нам треба брати на увагу у нашій тактиці.

Екзекутивний директор І. Базарко доповідав про громадський сектор діяльности УККА. Належать туди 86

(Продовження на стор. 3-ій)

ВІЙНА ІНДІЇ Й ПАКІСТАНУ ЗНОВУ НА РАДІ БЕЗПЕКИ ОН

Об'єднані Нації. — На вимогу З'єднаних Стейтів Америки теперішній президент Ради Безпеки Об'єднаних Націй, міністер закордонних справ африканської Сієрра Леоне Сольомон Пратт скликав надзвичайне засідання Ради Безпеки в минулу неділю 12 грудня і перервано його після півночі, відклавши до наступного дня. Воно було виповнене головно промовами міністрів закордонних справ Пакістану Зульфікара Алі Бутто й Індії, Сварана Сінґа. Пакістанський міністер не виключав політичного замирення, але наполягав на збереженні територіяльної одности пакістанської території. Індійський міністер, який виголосив півторагодинну промову, кількакратно підкреслив, що джерелом війни були брутальні репресії пакістанського війська проти власних громадян у Східному Пакістані, внаслідку чого нахлинуло до Індії 10 мільйонів втікачів. Він наполягав, щоб Рада Безпеки вислухала представників самостійницького руху бенгальців. Індійський прем'єр Індіра Ганді погодилась на проголошення перемир'я, якщо Пакістан відкличе свої війська із Східного Пакістану й індійської території та Об'єднані Нації вислухають безпосередньо делегатів Банґля Деш, себто бенгальської нації. Індія рішуче заперечила, наче б претендувала на будь-яку територіяльну користь коштом Пакістану і наче б змагала до загрепнення пакістанської держави. В кулуарах Об'єднаних Націй появився представник бенгальських самостійників, Абу Сайїд Чавдгарі, кол. суддя Найвищого Суду і президент університету в столиці Східного Пакістану, Дакка. Він заявився після Пакістану після того, як вояки пакістанської армії масово стріляли студентів і спалили університет у брутальних репресіях проти бенгальських автономістів. Тим часом на восхному фронті індійські війська наблизились до столиці Східного Пакістану Дакка. Пакістанський уряд змінив своє первісне становище і дозволив на евакуацію чужинецьких — головно британських і американських — громадян із Східного Пакістану. На схід несподівано відплив з вод В'єтнаму найбільший американський літаконосець „Ентерпрайз" у супроводі кількох нищильників й інших військових кораблів. Його ціллю — евакуювати американських громадян із охоплених війною теренів.

През. Ніксон конферує на Азорах з президентом Франції Помпіду

Лахес Філд, Азори. — В неділю 12-го грудня ц. р. увечері прибув сюди із Вашингтону президент ЗСА Р. Ніксон, щоб відбути тут зустріч і розмови із французьким президентом Жоржом Помпіду, який прилетів із Парижу цього ж самого дня і зупинився в його ж віллі в Серрета на західньому побережжі Азорів. През. Ніксона під час його приїзду привітав прем'єр Португалії Марселльо Каєтано, після чого військова португальська оркестра відіграла американський і португальський гимни. Цього ж вечора през. Ніксон відбув у резиденції команданта військових з'єднань на Азорах розмову з прем'єром Каєтано. Розмови Ніксона з Помпіду почалися в понеділок 13 грудня з ранку і триватимуть дві дні. Головною темою цих розмов є проблеми монетарних і торговельних взаємин між З'єднаними Стейтами Америки, з одного боку, і Францією та Европейською Економічною Спільнотою, з другого, як також актуальні питання сучасної фінансової кризи у світі. Відбувається зустріч обох президентів у столиці Азорських островів Ангра. Президент Ніксон прибув у супроводі державного секретаря Віліяма П. Роджерса, секретаря скарбниці Джона Б. Конналі та спеціяльного асистента для справ внутрішньої безпеки ЗСА Генрі А. Кіссінджера.

У Тулюзі буде відкрита „Вулиця Києва"

Париж. — Отець Василь Прийма, представник Комітету пам'ятника Тарасові Шевченкові в Тулюзі, у Франції, поінформував на сторінках тижневика „Християнський Голос" з 10 жовтня, що в Тулюзі, крім уже відкритих 5 вересня 1971 р. пам'ятника Тарасові Шевченкові, та „Вулиці України", в 1972-му році буде відкрита „Вулиця Києва": „Ми просимо Господа, щоб дозволив нам усім зустрінутися і наступного року, з приводу відкриття „Вулиці Києва" в Тулюзі. Ми раді повідомити, що до „Вулиці України" пам'ятника Т. Шевченкові в Тулюзі додається ще одна пам'ятка про Україну, власне „Вулиця Києва", інформує о. В. Прийма. На відкритті „Вулиці Києва" мають виступати Візантійський Хор з Утрехту в Голяндії, під дириґуванням проф. Антоновича і Ансамбль „Аркан" з міста Мелен-у. Про час відкриття „Вулиці Києва", ні про попередні заходи для такого проголошення не повідомлено.

50-ТИРІЧЧЯ СМЕРТИ МИКОЛИ ЛЕОНТОВИЧА ВІДЗНАЧЕНО В НЮ ЙОРКУ ВЕЛИЧАВИМ КОНЦЕРТОМ ХОРІВ

Ню Йорк. — В минулу неділю 12 грудня заходами Об'єднаного Комітету американсько - українських організацій Великого Ню Йорку при співучасті Асоціяції діячів української культури і Хорів метрополітальної округи відбувся величавий концерт 8-ми хорів для відзначення 50-их роковин трагічної смерти композитора Миколи Леонтовича, що його застрілив большевицький чекіст. Концерт був виповнений виключно творами М. Леонтовича. Наче символічною молитвою започаткував концерт виступ хору „Гомін України" під дириґентурою Ю. Гурала з Лонг Айленду піснею Леонтовича „Отче Наш", що заля вислухала стоячки. Другою піснею того хору була теж пісня релігійна „Нехай повні будуть уста". З черги д-р Ігор Соневицький подав нарис творчости Миколи Леонтовича та його велетенських заслуг для української музики. Він указав теж на промовчування або фальшування творчости Леонтовича в Совєтській Україні. Хор „Жайворонки" при Осередку СУМА в Ню Йорку під дириґентурою Р. Степаняка з Р. Левицьким при фортепіяні відспівав „Зелена та ліщинонька" і „Матінко моя", — останню пісню вперше взагалі у світі. Хор ім. Леонтовича з Ірвінґтону з дириґентом С. Божаківським співав „Ой у лісі при дорозі" і „Ой час, пора до куреня". Хор церкви св. Хрестителя з Нюарку з дириґентом М. Добошем відспівав „Дударика" й „Вишні-черешні". Хор „Боян" з Перт Амбой - Єлизавету виступив разом із бандуристами при УНДомі в Джерзі Сіті й Школі українознавства в Бавнд Бруку з їх професором і дириґентом Романом Лезицьким з піснями „Ой горе тій чайці" та маршем „Гей ви Стрільці Січові". Хор церкви св. Володимира в Ню Йорку під дириґентурою В. Завітневич виступив з піснями „Ой сів - посіяв" і „В полілолі". Хор „Прометей" з Філядельфії мав пісні „За річкою, за Дунаєм" і „Отамане батьку наш", з дириґентом М. Длябогою. Мішаний хор Думка з „Ню Йорку" під дириґентурою О. Берника з проф. О. Омельченком при фортепіяні виступив з піснями „Щедрик" і „На Русалчин Великдень", при чому солістами були О. Замята, сопран, і п. Тершаківець, тенор. Проф. С. Вовкалацький відчитав резолюції з натавруванням переслідування у країні сьогочасної культури окупантським режимом в Україні, що їх заля схвалила загальними оплесками. На закінчення концерту всі хори разом, коло 400 осіб, відспівали „Козака несуть" і „Ой зійшла зоря", з солістами О. Зам'ятою, сопран, і Ю. Федоровим, баритон. Диригував В. Завітневич із заімпровізованою на залі високого підвищення. Всі хори разом з присутніми публікою відспівали „Ще не вмерла". Велика заля „Фешен Інституту" була вщерть повна, к. 2.500 осіб. Багато приявних не знайшли вільних крісел. Цілу програму нагрaв на магнітну стрічку представник „Голосу Америки".

Д-р М. Мигоцький очолив нову Управу Метрополітального Відділу УЛТ ПА

Седдел Брук, Н.Дж. (Р.С.). — Минулої неділі, 12 грудня, тут відбулися загальні збори Метрополітального Відділу Українського Лікарського Товариства Північної Америки, в висліді яких обрано нову Управу з д-ром Маркіяном Мигоцьким, як головою, у проводі. У зборах взяло участь понад 60 лікарів, у цьому поважна частина молодих лікарів, які недавно почали свою професійну практику або які щойно приготовляються. Під час зборів, що ними проводив д-р Борис Филипчак, продебатовано ряд професійних та суспільних справ, винесчи опісля відповідні постанови. Між іншим рішено вповні підтримати акцію для поширення і завершення українських студій в Гарварді та підтримати заініційований вже лікарями стипендійний фонд для студій журналістики. Цей фонд, що існував при УККА, заініціював уже д-р Богдан Олесницький пожертвою раніше сум $50.00 та $100.00 під час недавніх загальних зборів Спілки Українських Журналістів Америки, в яких він взяв участь як член і як

(Закінчення на стор. 4-ій)

НАГОРОДИЛИ ФІЛЬМ ПРО СОВЄТСЬКІ КОНЦТАБОРИ

Рим. — Кінофільм під назвою „Один день у житті Івана Денисовича", поставлений на Заході за повістю переслідуваного совєтського письменника Олександра Солженіцина, одержав першу нагороду Міжнародного Католицького Бюра Кінематографії — „Велику премію 1971 року". Керівником того Бюра є о. монс. Лукіян Менцегер. У повідомленні жюрі сказано: „Цей кінофільм ясно і об'єктивно показує глядачам усю жорстокість тої становища, в якому перебувають в'язні кацетів. Боротьба за існування в таких жалюгідних умовинах зводиться до солідарної і товариської людини, яка виявляє також релігійні почуття".

Помер інж. Володимир Гриньох, старшина І Української Дивізії

Ню Йорк. — У минулу суботу вранці 11 грудня ц. р. помер в одному з ню-йоркських шпиталів несподівано на своєму 49-му році життя інженер Володимир Гриньох, який в той сам день мав уже вертатися до дому із шпиталю, в якому перевів кілька днів, пішовши туди на перевірку стану здоров'я. Володимир Гриньох, колишній старшина Першої Української Дивізії, брав живу участь в комбатантському житті, був кількакратно членом Головної і Крайової Управ Братства колишніх членів І УД УНА, був секретарем Т-ва „Броди - Лев", був делегатом Головної Управи Братства І У. Д., як адміністратор журналу, що його видають спільно ОбВУА і Братство кол. членів Дивізії, „Вістей Комбатанта". Покійний був і на найближчих Вечерницях Червоної Калини знову мав бути — разом із п. Юрієм Лопатинським — аранжером і був впродовж кількох літ активним членом Комітету тих Вечерниць. Дуже товариський, гарних манер і приємної вдачі — Покійний користувався загальною пошаною і симпатією. Залишив дружину. Панахида відбудеться у вівторок 14 п. м. в похоронному заведенні Петра Яреми о год. 7:30, похорон у середу 15 ц. м. о год. 9 ранку з того Похоронного дому на Православний цвинтар у Бавнд Бруку.

СУПЕРЕЧНОСТІ ІЗ ЗВІЛЬНЕННЯМ ПРОФ. КОВТОНЮКА З ВІРДЖІНСЬКОГО КОЛЕДЖУ НАБРАЛИ КРАЙОВОГО РОЗГОЛОСУ; ПЕРЕВІРКА „Н. Й. ТАЙМСУ" ПОТВЕРДИЛА АКРЕДИТАЦІЮ УВУ ТА ДІЙНІСТЬ ЙОГО ДОКТОРСЬКИХ ДИПЛОМІВ

Петерсбурґ, Вірджінія. — Звільнення проф. д-ра Филимона Ковтонюка із Вірджінського Стейтового Коледжу за закидуванy йому ніби то „непрофесійну поведінку", про що свого часу вже інформовано в „Свободі", набрали тепер крайового розголосу, бо як численні громадяни і, зокрема, студенти коледжу почали писати в цій справі листи до преси і крайова преса цією справою зацікавилася, висилаючи сюди своїх кореспондентів та перевірюючи закиди й оборону. Свого спеціяльного кореспондента для перевірки справи, Бена А. Френкліна, вислав сюди і „Ню Йорк Таймс", який у своєму неділішньому виданні з 12 грудня ц.р. подав у цій справі ширше звідомлення, яке й передаємо в українському перекладі. Бен А. Френклін у надрукований в „Ню Йорк Таймсі" кореспонденції з Петербургу пише:

У Вірджінському Стейтовому Коледжі, переважно чорній інституції тут, вибухла суперечність у справі звільнення потверджененого на посаді білого професора, який признається до своїх правих поглядів. Филимон Д. Ковтонюк, професор чужих мов і сильно антикомуністично настанвлений український втікач з Другої світової війни, був звільнений за „непрофесійну поведінку" після того, як професорський комітет коледжу визнав його винним у цьому обвинуваченні. Проте, Американська Асоціяція Університетських Професорів висловила „тривогу" [alarm] з приводу цієї „незаслужено твердої" дисциплінарної акції коледжу на підставі „нестійких доказів" та продовжує перевірку справи. В додатку, д-р Ковтонюк з'єднав собі нову і більш консервативну групу, Університетських Професорів для Академічного Порядку. Жадне із формальних обвинувачень, видвигнених проти д-ра Ковтонюка представниками цього 89-літнього коледжу, не відноситься до його політичних поглядів. Але д-р Ковтонюк висловлює переконання, що саме це було причиною акції коледжу.

Американська Асоціяція Університетських Професорів у листі до коледжу із свого крайового осідку каже, що скасування контракту д-ра Ковтонюка викликає „основні питання щодо застосування здорових засад і практик у постійному затрудненні". [Організація] Університетські Професори для Академічного Порядку була створена в 1970-му році з метою створити для консервативних професорів коледжів групу, яка вважає, що „університет не є інструментом соціяльних змін або організацією для поширювання політичних цілей серед суспільности".

В жовтні 1969-го року д-р Ковтонюк завзято спротивлявся плянам керованого чорними коледжу дозволити на кінцевотижневий професорсько-студентський протест проти війни у В'єтнамі. Він плянував протест проти протесту, включаючи антикомуністичні лекції і фільми, але на вимогу Вірджінського Стейтового Коледжу переніс цей протест до поблизького кемпусу. Він протестував проти демонстрацій в кемпусі проти висилки американських військ до Камбоджі та проти вбивств у Кейтовому Стейтовому Університеті. Тоді його поінформовано, що його учительський контракт не буде відновлений на 1970-71-ший академічний рік на підставі, що він не пред'явив документації диплому доктора філософії, що його він одержав з Українського Вільного Університету.

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Деградація проводу СССР

Останні подорожі совєтських „вождів" Брежнєва і Косигіна по країнах західнього світу викликали цілий ряд ремінісценцій - порівнянь їх з попередніми совєтськими вождями. Висновки з тих порівнянь для сучасного большевицького проводу в Москві.

Ленін — „геніяльний теоретик марксизму, великий вождь і вчитель трудящих усього світу, засновник радянської соціялістичної держави", як називають цього тирана і екстреміста - фанатика його послідовники, вийшов з дворянської родини, мав юридичну освіту і довгі роки на еміграції обертався серед західньоевропейських провідних соціялістів. Пробував він свого пера навіть у філософії та економіці, а на теми партійної тактики і полеміки написав десятки томів часто взаємосуперечних статтей.

Не менше жадібний до влади, але здібніший від Леніна як промовець і публіцист його найближчий „соратник", Лев Троцький - Бронштейн, організатор червоної армії, пізніше виклятий Сталіним, як „ворог марксизму-ленінізму", і замордований у Мехіко його агентом — залишив глибокий слід в історії комуністичної партії, що його всіляко стараються затерти совєтські „історики". На Заході Троцький і досі має своїх численних послідовників.

Партійний ідеолог і особистий друг Леніна, Микола Бухарін своєю освітою далеко перевищував двох згаданих вище. Це був „улюбленець партії", і тому його разом з усією „ленінською гвардією" Сталін також знищив.

З приходом до влади Сталіна, недоученого семінариста, брутальної і неотесаної людини, яка в останніх роках свого життя виявляла виразні ознаки шизофренії, а проте яку його звеличники проголосили „найвизначнішим генієм людства" та „корифеєм усіх наук" — у верхівці партії і уряду в СССР стали півінтелігенти з „партійною" або технічною освітою. Наймеркантнішою з-поміж них постаттю, після смерти Сталіна, був Нікіта Хрущов — самопевний імпровізатор і прагматик в політиці, який, бувши вихований в дусі Сталіна, сам пробував стати диктатором.

Тепер очолюють комуністичну партію СССР, яка вже давно перестала бути ленінською, сталінські наслідники — партійні чиновники - бюрократи, які, розпалюючи у світі революції, найбільше бояться революції у своїй країні. Не треба бути фізіономістом, щоб розкрити внутрішню суть Брежнєва та Косигіна. І на Заході її легко розкрили.

Девальвація доляра

Це така для Уряду і всього суспільства дразлива тема, що американська щоденна преса мовчить про неї. Але „Тайм" на 13 грудня ц. р. ревеляціонує, що секретар скарбу Джон Коннелі, який з початком цього місяця головував на конференції міністрів фінансів і директорів державних банків 10-ох найбагатших країн світу у Римі, заскочив учасників заявою „ніби мимоходом", що ЗСА могли б погодитись на девальвацію доляра на 10 відсотків, з одночасним скасуванням 10-відсоткового імпортового мита. Тому, що дотепер в усіх офіційних американських заявах говорилося, що девальвації доляра не буде, ця заява Джона Коннелі буцімто докраю збентежила провідирів фінансового світу. Очевидно, така девальвація була б сполучена з одночасною офіційною ревальвацією чужих валют, найвище до 12 відс. у відношенні до доляра.

„Тайм" правильно стверджує, що така девальвація доляра не відбилася б на внутрішньому американському ринку, і рядові громадяни її не відчули б, бо вона була б підвищенням у відношенні до доляра ціни золота, що його й так рядові громадяни не можуть набувати. Зате відкрились би широкі можливості для експорту американських товарів, що були б дешевшими на закордонних ринках. Потерпіли б американські туристи, для яких були б дорожчими всі закордонні товари у Західній Европі та в Японії. І тому ті закордонні країни, які від 15 серпня цього року, відколи президент Ніксон проголосив „відірвання" закордонного доляра від золота і встановлення 10-відсоткового додаткового мита на експортовані до Америки товари, всі ті чужі держави тепер не дуже захоплені готовістю Америки девальвувати доляра „аж" на 10 відс. Керівні економісти однаково в Америці, як і широкому світі, вважають, що треба покінчити з теперішнім станом „пливкости" валюти в різних країнах, і що треба встановити їх твердий курс. Продовжування теперішнього стану погрожує зростом інфляції в Західній Німеччині та інших державах і погрожує послабленням політичної співпраці між ЗСА і їх союзниками. Тому це буде одна з головних проблем, яку заторкуватимуть президент Ніксон і лідери Канади, Франції, Британії та Західньої Німеччини на їх зустрічах ще в цьому місяці. Світ відідхне, коли буде встановлена нова міжнародна монетарна система, яка охопить також невеличку девальвацію доляра,

ДИПЛОМАТІЯ ЗСА, ІЗРАЇЛЬ І ІНДІЯ

Загал у широкому світі знає, що після п'ятиденного „бліцкрігу" у червні 1967 р., в якому Ізраїль розбив збройні сили Єгипту, та Йорданії і окупував великі частини їхньої території, існує на Близькому Сході непевне перемир'я з щораз новими погрозами збоку єгипетських лідерів, особливо покійного президента Абделя Гамаля Нассера і його наступника Анвара Садата, що тільки нова війна зможе визволити окуповані землі.

Упродовж цих останніх чотирьох з половиною років безперервно діяла американська дипломатія, наставлена на мирне поладнання ізраїльсько - арабського конфлікту, при чому обидві сторони — ізраїльці і араби — вважали, що найбільші шанси на успіх матимуть тоді, коли будуть переговорювати „з позицій сили". Тому, „на всякий випадок", обидві сторони невпинно зброїлись і зброяться. Ізраїль з допомогою від Америки, Єгипет і Сирія — від Совєтського Союзу. Здавалося не раз, що ось-ось станеться перелім в напрямку до миру, як ось, наприклад, в першому тижні травня ц. р., коли державний секретар Вілліям Роджерс відвідав Ізраїль і чотири арабські держави, між ними Єгипет, дармащо ЗСА і Єгипет не мають після тієї останньої ізраїльсько - арабської війни у 1967 році дипломатичних взаємин.

Але в газетних повідомленнях не було ані згадки про найважливішу річ, якою турбувалася американська дипломатія і яку щойно недавно виявив єгипетський президент у своєму інтерв'ю в „Нюзвіку": державний секретар Роджерс вказував йому на загрозу приявности в Єгипті великого числа совєтського війська, і тоді він, Анвар Садат, запевнив Роджерса, що як тільки ізраїльці почнуть стягати свої війська з окупованих арабських земель, він, Садат, „відішле" совєтські ракетні залоги назад до СССР.

Можна здогадуватися, що Роджерс, маючи докладні дані про совєтських військовиків усіх ступнів до генералів включно та совєтських „технічних дорадників" у Єгипті, вказував Садатові на загрозу для всього середземноморського обширу збоку совєтських морських баз в Александрії та інших портах арабської Північної Африки. Можна припускати, що Садат, безсумнівний антикомуніст, скидав на Ізраїль і частинно на Америку вину за поширення впливів Москви в арабському світі. І можна також припускати, що американські, як і арабські державні мужі свідомі загрози, яку принесло б відкриття Суезького каналу: на тому каналі відразу зароїться від совєтських військових кораблів, що плистимуть в сторону Перської затоки й Індійського океану, п і д силюючи суперництво між Москвою і Пекіном за впливи на Півдні Азії.

В американській пресі рідко - коли можна знайти критичну заввагу на адресу Ізраїлю. Але наявні дисонанси між Америкою і Ізраїлем, безпосередньою причиною яких є неохоче становище президента Ніксона щодо продажу Ізраїлеві дальших бойових джетів і ракет „з повітря на землю", мають глибшу причину: коли Ізраїлеві залежить передусім на отриманні „безпечних і визнаних" кордонів, за стилізацією резолюції Ради Безпеки з 27 листопада 1947 р., то Америці залежить передусім на тому, щоб зменшити совєтську збройну силу в Єгипті і на Середземному морі. Коли Анвар Садат не відступає від своєї засади „ані п'яді арабської землі Ізраїлеві", то й Голда Меїр не відступає ні на йоту від принципу, що Ізраїль не вернеться до кордонів з-перед червня 1967 року. Комунокитайський представник в Об'єднаних Націях мав рацію, коли заявив, що в ізраїльсько - арабському конфлікті заанґажовані інтереси „двох суперпотуг", розуміючи під ними ЗСА і СССР, але, очевидно, сущою демагогією є його твердження, що ті дві „суперпотуги" потайки змовилися, щоб підтримувати напруження на Близькому Сході..

Про таємну дипломатію, яка діє, не виявляючи подробиць своїх заходів, заговорено також у зв'язку з індійсько - пакістанською війною. Індія має в різних американських колах багато впливових приятелів, — до них належить також американський амбасадор в Делі, колишній республіканський сенатор із Н ю й оркського стейту, Кеннет Кітінґ. Всі вони обурились, коли ЗСА затаврували Індію, як агресора, а американський амбасадор в Об'єднаних Націях Джордж Буш зголосив був на Раді Безпеки ОН резолюцію, яка, так би мовити, на одну дошку поставила Індію і Пакістан, вимагаючи від обох негайного припинення воєнних дій і відкликання своїх військ з чужої території.

В обороні такого свого становища Уряд півофіційно виявив, що внаслідок своїх енергійних заходів він дістав був згоду від пакістанського президента Мохаммада Яхії Хана, який від березня ц. р. повів брутальну винищувальну акцію проти бенґальців у Східньому Пакістані, — що той дасть їм автономію, застерігши тільки державну єдність Пакістану з одною валютою, військом і закордонною політикою. Це була та плятформа, на якій він переговорював з лідером східньопакістанських бенґальців Шеїхом Муїбуром Рахманом, поки 15 березня ц. р. Яхія Хан не зірвав переговорів, не арештував Рахмана й не повів „пацифікацію бунтарів".

Американський Уряд сподівався, що таким чином доведе до того політичного замирення в Східньому Пакістані, про потребу якого постійно говорила індійський прем'єр Індіра Ганді. І про ці успішні заходи американської дипломатії докладно знала Індіра Ганді. Але вона, затаївши від американського Уряду, який від самого початку існування Індії, себто від 1947 р., був найщедрішим її добродієм, затаївши свої справжні цілі приготовляла — і 4 грудня ц. р. перевела — збройну інвазію до Східнього Пакістану. Бо вона вже півроку мала на увазі „політичну злагоду" з Пакістаном на базі не автономії для пакістанських бенґальців, а відірвання від Пакістану його східньої частини, яка стала б індійською „сферою впливів". Тут мав рацію речник Пекіну в Об'єднаних Націях, коли

(Закінчення на стор. 3-ій)

О. Ничка

НА ЗАКІНЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ УВУ

Уже скоро прощатимемось з 1971 роком, який невдовзі стане лише споминном, як і його попередники. Для одних буде він роком радісних хвилин, милих переживань, для інших роком невдач, ударів долі, або, як висловився поет, роком, в якому „з журбою радість обнялась".

1971-ий рік залишиться на довгий час у пам'яті не лише поодиноких осіб чи родин, — він матиме значення й для цілого нашого народу. Ми були не лише свідками подій, які посередньо відносяться до питання України, але були також творцями й співучасниками подій, які матимуть великий вплив на релігійне, громадське і культурне життя не тільки української еміґрації. Кожний вклад, бодай найменший у якійнебудь ділянці многогранного життя народу — це сила, яка, хоч не помічена зразу, скріплює братерство і с а м опевність громади. Здається, невелика частка, яку одиниця чи громада жертвує для загальної справи — це рушійна сила, що закликає до жертви інших, заохочує сильних, скріплює слабих, а хитким додає віри.

Ми тут, на еміґрації, хоч і відірвані від рідної землі, є в тому щасливому положенні, що можемо творити те, що заборонено нашим братам, на Україні, можемо будувати й скріплювати ті цінності, які є ознакою окремішности нації, її сумлінням і її честю. Одна з важливих подій, яка сколихнула еміґрацією і вказала їй на частку українського життя, дещо призабуту й занедбану, це справа Українського Вільного Університету.

Долею УВУ інтересувався відносно невеликий гурт людей. Забули про УВУ дехто з тих, які в його викладових залях набували знання і здобували дипломи. Не знали про нього майже нічого широкі круги громадянства, між ними навіть ті, які, з огляду на свою освіту і громадський стаж, повинні були знати. Маймо надію, що 1971 рік стане роком переломовим так для розвою УВУ, як і в заінтересуванні широких кругів нашого студентства в українознавчих дисциплінах.

В цьому році завдяки рухливості ректора УВУ проф. д-ра Володимира Янева, як також невеликого гурту колишніх студентів, професорів і прихильників УВУ, наша вільна висока школа знайшла широкий розголос скрізь, де лише живе українська людина. 1971 рік — це рік п'ятдесятліття праці УВУ, це перегляд п'ятдесятлітньої жертви і трудів ідеалістів і відданих українській науці одиниць. П'ятдесятліття УВУ — це переможний похід не тільки української науки, але також ідеї української державної самостійности. І тому не дивно, що наше громадянство вийшло зі стану апатії і щиро привітало золотий ювілей свого університету.

Розуміння важливости української вільної науки, її впливу на виховання молодого покоління і формування молодої української людини, її велике значення для поневоленого народу у здобуванні пошани і признання серед народів світу були тими мотивами, які зрушили громаду. Скрізь, де тільки відбувалися ювілеї університету, залі були заповнені людьми, які доцінюють важливість своєї вільної науки. І хоч поємність заль не давала змоги всім бажаючим взяти участь у святкуванні, ніхто не є обмежений в тому, щоб своєю жертвою, хоч скромною, але щирою, причинитися до звеличення золотого ювілею.

Крім заслуженого великого морального успіху, що його осягнув УВУ, відзначаючи 50-річчя свого існування, здобуто не менший успіх у фінансовій ділянці. Самий лише стейт Ню Джерзі в день ювілею, 17 жовтня ц. р., пожертвував на УВУ шість тисяч долярів. І це була, мабуть, найбільша сума, яку пожертвувала українська громада протягом лише одного дня, одного вечора. А коли моральний успіх, який осягнено у відзначенні 50-річчя української вільної науки, має бути доказом признання за осягнуте діло і заохотою до дальшої жертвенної праці так старшого, як і молодшого покоління, то матеріяльна поміч, що на неї УВУ вповні заслуговує, має бути базою, на яку можуть надіятися і на якій повинні непохитно стояти всі плянування УВУ.

Віримо, що на кількох чи кільканадцятьох тисячах долярів, як одноразовій жертві в часі ювілейного 1971 року громадянство ЗСА і Канади не обмежиться.

Український Вільний Університет як цінність всієї нашої еміґрації, яка має в своєму розпорядженні великі матеріяльні засоби, має повне право не тільки просити, але й домагатися підтримки. Чи є це честю для нашої громади, коли український університет, який ми називаємо вільним, просить матеріяльної помочі у чужих чинників, у чужих урядів? Наша національна гордість повинна диктувати нам, що як не цілу, то левину частину матеріяльної бази УВУ повинно творити українське громадянство.

Кожна свідома українська родина, кожна поодинока працююча особа, без огляду на те, чи мають вони якесь відношення до Українського Вільного Університету, повинні самі зобов'язати себе платити кожного року на цілі УВУ певну суму грошей. Хай це буде невелика, але постійна жертва, яка скріплюватиме кожнорічний бюджет університету.

РЕЗОЛЮЦІЇ СУЖА

Учасники Звичайних Загальних Зборів Спілки Українських Журналістів Америки (СУЖА), які відбулися в приміщенні Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, Н. Й., в суботу 4 грудня 1971 р., вислухавши звіти уступаючої Управи й голоси в дискусії над звітами й плянами праці на майбутнє — о д н оголосно схвалили такі резолюції:

I

1. Загальні Збори СУЖА дають повну моральну підтримку українському народові в його боротьбі за свободу та всім українським політичним в'язням, які довгі роки караються в совєтських тюрмах і концтаборах. Українські журналісти будуть докладати всіх зусиль, щоб боротьба українського народу за своє визволення знаходила якнайбільший розголос не лише в українській, але також в чужинецькій пресі, і присвячуватимуть належну увагу обороні українських політичних в'язнів;

2. найгарячіше вітають завершення Синоду Української Католицької Церкви вибором Управи Синоду Української Помісної Католицької Церкви на чолі з Верховним Архиєпископом, Кардиналом Йосифом Сліпим, чим осягнено довгоочікувану єдність Української Католицької Церкви. Вітаючи цю подію в історії нашої Церкви й народу, всі присутні на Зборах українські журналісти дають свою повну моральну підтримку всім заходам Верховного Архиєпископа, Кардинала Йосифа Сліпого для здійснення всецілої єдности Української Католицької Церкви та завершення її Патріярхатом.

3. найгарячіше вітають вибір Архиєпископа Мстислава Скрипника Митрополитом Української Православної Церкви в ЗСА та його намагання осягнути повну єдність Української Православної Церкви на чужині. В цих заходах українські журналісти заявляють йому свою повну моральну підтримку;

4. вітають відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі та бажають, щоб цей пам'ятник став символом продовження боротьби українського і всіх інших поневолених народів за свободу і свою незалежність;

5. підтримують створення центру українських студій в Гарвардському університеті і закликають всіх членів своєї Спілки якнайактивніше і найбільш інтенсивно сприяти цій справі в українській пресі.

II

1. Загальні Збори СУЖА закликають редакції всіх українських часописів і журналів поза Україною ратифікувати Кодекс Етики Українського Журналіста і строго його дотримуватися в своїй журналістичній, публіцистичній та видавничій праці. Лише дотримуючися Кодексу Етики Українського Журналіста, українська самостійницька преса зможе виконати своє завдання на службі інтересів українського народу;

2. стверджують, що деякі українські часописи не додержуються Кодексу Етики Українського Журналіста, чим підривають основи української журналістики на чужині і ті завдання, які мала б відігравати українська національна й с а м о стійницька преса у вільному світі;

3. уповноважують Управу СУЖА виготовити спеціяльний меморандум про переслідування на Україні інакомислячих та в справі українських політичних в'язнів і вислати його президентові ЗСА Ричардові Ніксонові з проханням стати в їх обороні під час його візити до Москви в травні 1972 року.

III

1. Загальні Збори СУЖА схвалюють напрямні праці СУЖА, як станово - професійної понадпартійної організації, яка повинна об'єднувати всіх національно думаючих українських журналістів, а також прихильників української журналістики;

2. долучають новообраній Управі продовжувати заходи з метою приєднання в члени СУЖА всіх українських журналістів, зокрема молодшої ґенерації;

3. доручають новообраній Управі СУЖА оформити Комісію, яка стежила б за рівнем української преси й у відповідній формі реагувала на випадки порушення Кодексу Етики Українського Журналіста без огляду на те, хто допустився такого порушення;

4. зобов'язують новообрану Управу СУЖА продовжувати й наладнати якнайтіснішу співпрацю СУЖА із Спілками Українських Журналістів в інших країнах, як теж відновити спроби оживлення Федерації Спілок Українських Журналістів Америки й Канади;

5. рекомендують новообраній Управі СУЖА розглянути справу створення Стипендійного Фонду для студентів журналістики, щоб тим самим запевнити українській пресі новий редакторський і журналістичний доріст;

6. звертаються із закликом до всіх українських газет, щоб вчасно й на відповідному місці друкували всі матеріяли СУЖА і про діяльність СУЖА та активно підтримували діяльність Управи СУЖА.

IУ

Загальні Збори СУЖА закликають всі у к р а їнські громадські й видавничі установи ЗСА визнати важливість й повагу журналістичної професії, забезпечуючи українським ж у р налістам задовільну матеріяльну нагороду за працю, професійну пошану й творчу свободу.

Панас Феденко

МИНУЛО ПІВСТОЛІТТЯ

ЗИМОВИЙ ПОХІД АРМІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ 1919-1920 РР.

(12)

Було видно, що начальна команда УГА і старшинство були безпорадні, бо не мали політичного проводу. Вони хиталися „яко трость, вітром колеблема". На нещастя, на чолі команди УГА стояли генерали Микитка і Ціріц перший — українського роду, але германізований, другий — австрійський німець. Вони в тій ситуації були безпорадні.

Друга гірка несподіванка прийшла від представника партії Соціял-Революціонерів Ф. Сумневича. Він заявив на нараді в Брацлаві, що, за його відомостями, члени цієї партії збираються вийти з уряду УНР.

Слід згадати, що від кінця 1919 р. Москва змінила свою тактику щодо України. Центральний Комітет російської компартії в Москві 6 грудня 1919 р. прийняв резолюцію, в якій заявив, що ця партія визнає „самостійність Української Радянської Соціялістичної Республіки". В резолюції дано директиву всім членам компартії помагати „вільному розвиткові української мови й культури", що в державних установах треба уживати української мови. Партія забороняла примушувати селян вступати до хліборобських колективних господарств-комун і т. д.

Комісар війни Л. Троцький видав наказ до червоної армії, що рушила на нову окупацію України, мовляв, це військо хоче Україну „визволити, а не поневолити".

Відомо здавна, що пропаґанда — сильна зброя, особливо коли вона ведеться систематично і невпинно повторює свої кличі. Це свого роду гіпнотизування. Ці методи знали Ленін з Троцьким, пізніше Гітлер і його міністер пропаґанди Ґеббельс. Гітлер радив своїм партійцям уживати „dicke Lüge" (грубої брехні), якій, при частому повторенні, люди почнуть вірити. І досі комуністичні партії в різних країнах ідуть за порадою Леніна, який казав, що треба вживати в пропаґанді хитрощів, „приховання правди" і т. д., щоб одурити противників і їх знесилити.

Ця криводушна пропаґанда, як сказано попереду, мала вплив на частину провідників УГА: Давид і Гачкевич впіймалися на московську принаду і 1 січня 1920 року підписали договір з большевицькими представниками.

Декларації московських комуністичних вождів про їх „приязнь" до українського народу знайшли прихильний відгук і між провідниками українських соціял-революціонерів. Був у тому теж вплив боротьбистів, що прийняли комуністичну програму і мріяли про незалежну від Москви „радянську Україну".

Уже на нараді членів уряду УНР з представниками політичних партій і делеґатів обох українських армій у Литині 25 грудня 1919 р. міністри І. Паливода і Г. Черкаський обстоювали плян переходу уряду на „радянську плятформу", бо тоді, мовляв, буде легше вести переговори з російськими большевиками в справі оборони інтересів України. Декому здавалося, що магічна формула — „ми теж за совєтську владу" — припинила б аґресію Москви проти України . . .

Нам удалося в дискусіях 25-26 грудня розвіяти ці „радянські ілюзії". Але члени Центрального Комітету партії Соціял-Революціонерів, що були в Києві (Аркадій Степаненко та інші), на початку лютого 1920 р. постановили, що партія ставиться льояльно до комуністичного режиму і хоче діяти під большевицькою владою леґально. Ці настрої і надії, мабуть, мали вплив на дальшу поведінку міністрів уряду УНР — І. Паливоди та Г. Черкаського: вони відійшли з політичного життя і в подіях Зимового Походу від кінця грудня 1919 р. не брали участи.

У Брацлаві наші дороги розійшлися. Хоч мало було шансів на поворот Армії УНР на захід для об'єднання з УГА, все ж вирішено, що я з полк. Никоновим маю вирушити на схід, передати команді армії найновіші інформації та добитися, щоб Армія УНР негайно вернулася в західні райони, де була розташована УГА. Мазепа вважав за потрібне, в інтересі державної справи, прямувати на захід, взявши з собою Ю. Онипка. Його непокоїла відірваність від інших членів уряду УНР, що були за кордоном або в Камінці на Поділлі.

26-го грудня 1919 р. ухвалено делеґувати члена уряду О. Безпалка на захід з вимогою до поляків, щоб не захоплювали українських територій. В той час ходили чутки про якийсь договір С. Петлюри з Пілсудським у Варшаві. Мазепа хотів дати інформації на заході про боротьбу Арімії УНР і про ситуацію в Україні.

З тяжким серцем і невеселими думками ми розлучилися в Брацлаві. Їдучи возом із Брацлава з Никоновим в розкваєі (сніг розтав і колеса вгрузали по самі маточини), я згадував слова із „Думи" гетьмана Івана Мазепи: „През незгоду всі пропали, самі себе звоювали" . . . Бо для згоди потрібна спільна політична плятформа. Але у нас — одні шукали рятунку в „радянській плятформі", другі бачили спасіння в „єдиній білій Росії". Єдина реальна політична плятформа того часу — незалежна демократична Українська Держава — УНРеспубліка — здавалася одним „надто правою", другим — „занадто лівою". Фактично це була та ідея, за яку боролися і вмирали найкращі сини українського народу, в найтяжчих обставинах, як показав Зимовий Похід Армії УНР.

В цьому дусі був написаний лист прем'єра І. Мазепи до командира Армії УНР М. Омеляновича-Павленка. Цей лист я зашив у Брацлаві в свій одяг, щоб не загубити. В листі Мазепа між іншим писав:

„Не треба забувати, що наша Армія є страшний ворог для большевиків, тому вони ніколи не допустять її існування, як окремої організації, хоч би Армія й стала формально на позицію радянської влади . . . Необхідно при всяких обставинах твердо стояти на позиції Самостійної Народної Республіки".

Ці слова були пересторогою проти дальших спроб боротьбистів перетягати Армію УНР на „радянську плятформу" і підпорядковувати її своїй партії. Про ці заходи боротьбистів дійшли відомості до нас у Брацлаві. Тут ми довідались від В. Чайківського ще іншу новину: командири російської „білої" армії просили начальну команду УГА бути посередницею в переговорах з Урядом і Армією УНР про спільну боротьбу проти російського большевицького війська. Мазепа дав відразу відповідь, що з такими політичним і мілітарним „мертвяком", яким була армія і правління „Півдня Росії" (Денікін), уряд УНР не може мати нічого спільного.

Для головної команди Армії УНР прем'єр Мазепа передав мені кілька тисяч „гривень" і „карбованців", що взяв з собою, виїжджаючи на схід з Чорториї. В той час валюта УНРеспубліки мала довір'я в населенні, її ставили вище від усяких „керенок", совєтських рублів і банкнотів уряду Денікіна.

(Далі буде)

УККА ВЕДЕ ІНТЕНСИВНУ ЗБІРКОВУ КАМПАНІЮ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ НАРОДНОГО ФОНДУ ДО $100,000 ДО КІНЦЯ РОКУ; ПОТРІБНО БУЛО $48,000; ЩЕ ПОТРІБНО $37,850.

СПРАВИ ПОЛІТИКИ, ФОНДІВ І ЧЛЕНСТВА БУЛИ ПРЕДМЕТОМ НАРАД РАДИ ДИРЕКТОРІВ УККА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

центральних організацій, УККА має 93 Відділи з 824 низовими клітинами. Англомовний „Український Квартальник" йде до 56 держав у світі і має щораз кращі відгуки. Проф. Л. Добрянський зберігає контакт з урядовими й конгресовими колами, — різні Відділи мають контакти з місцевими конгресменами і сенаторами. На внутрішньому ґрунті переводиться традиційне святкування історичних роковин, існують радіо-передачі, подається вістки до американської преси. Організація має демократичний характер, меншість підпорядковується більшості, членство існує на добровільній базі. Консолідація в рямах УККА не є ідеальна, але можлива і працездатна в наших реальних умовинах. Членські молодечі організації щораз більше цікавляться працею УККА. Ідейною основою УККА є IV Універсал. На жаль — проти резолюції сен. Швайкера, щоб Президент проголосив день 22 січня Днем Української Незалежности, застерігся Державний Департамент, що та резолюція „в теперішньому часі" не корисна американській політиці. Проф. Л. Добрянський активний у підготові щорічного „Українського Дня" 22 січня в обох палатах Конґресу. Екзекутива брала участь в різних важливих подіях, як ось похорон Митрополита Теодоровича, Синод Православної Церкви в ЗСА чи Архиєпископський Синод УКЦеркви в Римі. Президент Добрянський ґратулював депешею Верховному Архиєпископові Кардиналові Й. Сліпому за його виступ на Світовому Синоді Католицьких Єпископів. Рада Директорів відбула своє останнє засідання 13 березня ц. р., присвячене головно фінансовим справам, Політична Рада мала засідання 15 травня і 19-го червня. У канцелярії працюють 5 урядовців. На жаль, діяльність в цілості та в різних окремих ділянках постійно гальмована браком фондів. Тому й на молодечі організації можна було дати тільки мінімальні субвенції, не можна вести більшої власної видавничої діяльности ані закуповувати цінних книжок для їх поширення. Тому й не можна мати постійного свого представника в кулюарах Об'єднаних Націй. Але розписана недавно кампанія за збіркою фондів дала впродовж перших 9-ти днів 9.000 дол. Доповідач дякує головам Відділів за їх активність у громадських справах та збірці грошей й закликає все громадянство підтримати УККА фінансово, без чого не можлива його діяльність. Всі вплини у 1971 р. дали разом 84,531.60 дол. На фонді будови дому УККА, до якого вплачується по 10 відс. від вплинів, є 75.320.85 дол. Доповідач інформує теж про льокату грошей організації у банках та головну заслугу отримування фондів приписує метким головам Відділів.

Касир УККА дир. П. Пуцило доповідав про проєктований бюджет на 1972 рік, що його племіннар роздано всім приявним. Проєктується приходи, разом із Фондом СКВУ (20.000 дол.) на 125,000 дол. і зрівноважені видатки, в тому — на фонд будови дому 10.000 дол., на публікації 5.000, дотації 7.000 і т. ін. Доповідач добачує одну з головних причин зменшення грошових вплинів на УККА у розладді, що прийшло на тлі церковно-релігійних розбіжностей, і пропонує покликати спеціяльну Комісію, яка розглядала б причини зменшення вплинів. Коли є меткі жертвенні одиниці, то вони вміють наладнати справу на місцях. Тому промовець висловлює жаль з приводу передчасної смерти св. п. Тихона Тищука у Філядельфії і на його заклик приявні вшанували Покійного повстанням змісць.

Запити і дискусія

У запитах забирали слово: д-р В. Шебунчак: у справі льокації грошей у банках. Д-р Ценко: де всі ті численні членські організації містяться своїми вплатами?—Мґр Гординський цікавиться числом індивідуальних платників, листівками УККА і Фінансовою Комісією, яка чомусь не працювала. В. Процик: де адреса і телефон Вашингтонського Представництва УККА, — чи Канцелярія закупила книжки Коляски, Дзюби і ін.?; Д-р Савчак: чи нав'язано з совєтознавчою Комісією у Колюмбійському університеті?—Мґр Ліщинецький: яка процедура збірщиків? В. Футала: чи нав'язано контакт з пекінською репрезентацією в ОН, — чому СУСТА не отримала належного їй 1 відс. вплинів? П. Дорожинський: про участь проф. Добрянського на бенкеті нововисвячених єпископів. Мґр Чорнодольський: чи проф. Добрянський старався притягнути когось до співпраці у Вашингтоні? Д-р Скальчук: чому Фінансова Комісія не працювала і чи діє Статутова Комісія? На всі запити відповідали проф. Добрянський, дир. І. Базарко, касир СКВУ проф. Б. Гнатюк або дир. П. Пуцило. Між іншим, з їх відповідей виходило, що „люди дають себе вибірати для гонору, але до праці їх нема"; ще не наспіли ніякі конкретні пропозиції на зміни статуту; СУСТА отримає обіцяні їй гроші ;справа „контакту" з Пекіном і концепції „двох Китаїв" в українській політиці не така проста . . .

Дискусію обмежено для промовців до 3 хвилин. В. Процик: внесок сен. Бирда на виключення з ОН УССР слід використати для пропаґанди української справи. — Р. Купчинський критикує Екзекутиву за її становище до членства Ю. Карпінського і участь проф. Добрянського у філядельфійському бенкеті, яка ніби „скомпромітувала" УККА. — П. Дорожинський: головну працю переводить Канцелярія УККА, — Екзекутива відібрала була право голосу голові Політичної Ради. — Д-р Гвозда: проф. Добрянський дав лекцію а не склав звіту, — нічого не зроблено для справи Лемківщини. — Мґр Чорнодольський: самою критикою нічого не вдіємо, треба підготови до Конґресу, треба колеґіяльної системи праці на закордонному відтинку, потрібний Студентський Фонд. — Мґр Гординський: треба щось рішуче зробити для отримання фондів. Д-р М. Ценко — УККА існує 31 рік, Народний Фонд 22 роки, існує та сама застаріла система складу Екзекутиви і збірки фондів. Союзи мають все ще неспівмірно до своїх вплат велику репрезентацію в керівних органах. Треба постійного фінансового організатора. — Проф. Савчук: звіт проф. Л. Добрянського цікавий і конструктивний, — нема у нас фахівців далекосхідніх справ, подорожі двох осіб на Далекий Схід для української справи позитивні. І. Винник: забагато мови про політику, замало про гроші. У державі всі, прихильники і критики уряду, мусять платити податок. Ті, що ремствують, що в ОН нема нашого чоловіка, забувають, що на те треба 15-20.000 дол. Навіть не всі члени Екзекутиви й Політичної Ради платять свої внески. — Мґр Ліщинецький: молоді треба дати належне місце у проводі установ і організацій, спершу вона не знає справ, поволі включається і дорівнює старшим. — Б. Футала: президент УККА має замалий безпосередній контакт з нашою громадою, — треба шукати приятелів не тільки серед правих американських кіл, але й лібералів. — Інж. Гончарів: нема схеми, як збирати фонди, навіть люди охочі заплатити мусять шукати — де і в кого. — Поліщук: хто має вести політику, УККА чи СКВУ? Коли відійшов Вільний Китай з ОН то повинен відійти й проф. Добрянський. — О. Новицький: на Церкву в потребі з одного Ню Йорку зібрано впродовж року 100.000 дол., Православна Церква в ЗСА зібрала 300.000 то люди жертвенні, — УККА втратив популярність, захитаний авторитет, і на цій нараді нема окремих референтів, треба звернутися назад обличчям до громади.

Проф. Добрянський і дир. І. Базарко відповідали дискусантам дуже коротко. Г. Білинський заперечує наче б голові Політичної Ради відібрали право голосу на Екзекутиві, він мав і має його, тільки не має права ставити внесків. Рада Директорів — політичне форум, на якому краще ставити проблеми, а не реферувати подробиць проробленӧї праці.

Шкільні справи

Проф. д-р Е. Жарський доповідав про українське шкільництво в ЗСА, про що приявні дістали обширне друковане звідомлення. Існує 40 шкіл українознавства з 225 вчителями. Нема близької співпраці з парафіяльними школами. До найбільших перешкод у праці належить неґативне ставлення деяких батьків і парохів. Були авдієнції і Владик, після чого відносини дещо покращали. Багато дітвори є поза всіма школами українознавства. Розпочато експеримент з навчанням української мови англомовних — англійською мовою. Дуже трудно дістати молодих фахових вчителів з уваги на дуже низьку платню у школах українознавства в сіті Шкільної Ради. Доповідач інформує про шкільні книжки й шкільний виряд, про підготову учительських кадрів, про курси дошкілля, співпрацю з молодечими організаціями і т. п. Бідкає, що однаково недостача фондів як недостача людей є великими проблемами Шкільної Ради.

Після коротких запитів оо. Базилевського й Новицького, м. ін. про навчання релігії в школах, і Онуферка про взаємини Шкільної Ради з Філядельфійською Рідною Школою (відповідь: наладнання добрих взаємин залежить від доброї волі філядельфійців) — прийнято, на внесок проф. д-ра П. Стерча, звіт проф. Жарського до відома з висловленням йому і всім вчителям подяки за їх труди.

Про Резолюції Політичної Ради не дебатовано

У точці про становище Політичної Ради до участи проф. Добрянського у філядельфіському бенкеті — головний секретар ОДВУ Р. Шраменко відчитав заяву, що Управа ОДВУ, з уваги на змінені відносини після V Архиєпископського Синоду УКЦеркви, вважає „під сучасну пору неактуальною" резолюцію, що її зголосила була на Засіданні Політичної Ради 19 червня ц. р., де висловлювалось недовір'я проф. Добрянському з вимогою його резиґнації. Резолюцію Політичної Ради відчитує її голова П. Дорожинський. Голова Конференції Професійних Товариств д-р Дзерович відчитує в цій самій справі постанову Конференції, яка по суті майже тотожна з становищем ОДВУ, бо рішила „дальший розгляд справи покищо припинити і справу остаточно закрити". Онуферко від ТУСМ-у солідаризується з ОДВУ. На внесок проф. М. Чировського — значна більшість приявних висловилось проти введення дискусії над цією справою і за перехід над нею до денного порядку. Противний внесок В. Процика перепав.

Прийняття двох нових централь

Дир. І. Базарко інформує, що Екзекутива рішила прийняти в члени УКА дві дальші центральні організації, а саме: „Об'єднання мистців української сцени" і „Союз спортових організацій — Українська централя спортових організацій". Прийнято без дискусій.

11-ий Конґрес

Проф. Б. Гнатюк: На 7-8-9 жовтня 1972 року визначено у готелі Коммодор у Ню Йорку 11-ий Конґрес американських українців і треба до нього добре заздалегідь приготовитись. Мґр Рак: Статутова Комісія повинна прийти з конкретними ідеями на зміну статуту. Отець Базилевський: варто відновити заходи за повну консолідацію. — Проф. М. Чировський: треба вибрати окрему Комісію для виготовлення нової методи збірки грошей. — Д-р Гвозда: слід приділити більше уваги справі українців в Польщі. — Проф. Гнатюк: треба вислати листи до всіх центральних організацій, щоб прислали свої внески і пропозиції.

У Внесках і Запитах мґр Чорнодольський заповів спрецизування внеску на створення Комісії для справи збірки фондів. Т-во Інженерів рішило переводити документацію дійсности в Совєтській Україні — УККА повинно цим зацікавитися і такі речі видавати друком. — Шраменко звертає увагу, що УККА „забуло" про 50-тиріччя УВО, „треба такі роковини чимсь відзначити" – предсідник Л. Футала признає йому рацію. — Д-р Дзерович вносить, щоб зревідувати постанову в справі членства Ю. Карпінського — той сам внесок підтримують проф. Наталя Пазуняк, інж. Пахоляк і проф. Б. Гнатюк. — Онуферко пригадує, що у Філядельфії відбудуться великі крайові святкування 200-річчя ЗСА, треба використати нагоду для поінформування американського громадянства про вклад української спільноти в культуру й добробут Америки. — В. Футала інформує, що 21-22 січня 1972 р. ТУСМ поведе акцію проти переслідувань в УССР — треба підтримки збоку УККА. Дир. І. Базарко зголошує резолюцію, що Рада Директорів „схвалює ударну кампанію на збірку 100.000 дол. і закликає українську громаду в Америці до виконання її обов'язку". Предсідник Л. Футала заявляє, що внеску у справі реасумування постанови про членство Карпінського не піддасть під голосування, бо його справа знаходиться тепер в громадському суді УККА, і він, Лев Футала, зреферує той внесок Екзекутиві. — Я. Лучкань висловлює своє обурення з цього приводу. Збори почались о год. 11.30, закінчились 5.30 попол.

НАЙКРАЩІ ФУТБОЛІСТИ УКРАЇНИ

Газета „Комсомольское знамя" провела передноворічне опитування в Україні, кого вважають найкращим футболістом „у республіці". Найбільше „за" зібрали футболісти України з такими прізвищами: 1-ше місце — Є. Рудаков з київського „Динамо", 2-ге — В. Колотов, 3-тє — В. Соснихін, 4-т е — В. Мунтян. Українське прізвище має нападаючий львівських „Карпат" Богдан Грещак, який здобув п'яте місце в тому спортовому конкурсі популярности.

ЕКСПОРТУЮТЬ МОТОЦИКЛИ

Київський завод „МТ-9", що випускає мотоцикли, дістав велике замовлення з Австралії. Мотоцикли того заводу мають потужний двигун, задній хід, при потребі — причіпку, визначають є я великою надійністю в експлуатації, сповістила „Правда" з 8 грудня. В Австралії їх продають, як „совєтські мотоцикли".

ДИПЛОМАТІЯ ЗСА, ІЗРАЇЛЬ І ІНДІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

таврував подвійну гру Індії і цинізм Совєтів, що виступає в ролі трибуна свободи бенгальцбв. Насправді Совєтам залежить на отриманні в Індії морської бази, яка стала б базою їх володіння на Індійському океані.

На тлі цих подій яскраво виступають постаті двох жінок - прем'єрів: в Ізраїлі Голди Меїр і в Індії Індіри Ґанді. Обидві рішучі, вперті, спритні грачі на внутрішньому партійному гриці і безкомпромісові, коли йдеться про закордонну політику. Не відомо ще, чи вони своєю б е зкомпромомісовістю принесуть своїм батьківщинам перемогу чи нещастя, але покищо обидві нехтують волею Америки, Об'єднаних Націй чи будь - кого у світі, а керуються виключно інтересами своїх країн — так, як вони їх розуміють.

і. к-н

СОЮЗОВІ ДІЯЧІ: СЕКРЕТАРІ, ОРГАНІЗАТОРИ, УРЯДОВЦІ І КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ! ВІД ВАС ЗАЛЕЖИТЬ ДАЛЬШИЙ РІСТ І ВСЕБІЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ Й ВСІЄЇ НАШОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ГРОМАДИ. ПОДБАЙТЕ ЩЕ В ЦІМ РОЦІ, ЩОБ У ВАШІЙ ГРОМАДІ НЕ БУЛО НІ ОДНОГО УКРАЇНЦЯ БЕЗ ДОСТАТНЬОГО ЖИТТЬОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

СУПЕРЕЧНОСТІ ІЗ ЗВІЛЬНЕННЯМ ПРОФ. Ф. КОВТОНЮКА З ВІРДЖІНСЬКОГО КОЛЕДЖУ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тету в Мюнхені. Перевірка „Ню Йорк Таймс-ом" в Німеччині цього тижня потвердила дійсність диплому д-ра Ковтонюка як доктора філософії та акредитацію в Европі Українського Вільного Університету. Але [університетські] власті тут [у Петерсбургу у Вірджінії] обстоюють сумнівність того докторату.

Коли д-р Ковтонюк у вересні 1970-го року виграв судову заборону скасування контракту його постійного затруднення, Вірджінський Стейтовий Коледж запропонував його звільнення, подаючи список формальних обвинувачень, включно із справою його докторату. Проте, ті та інші обвинувачення були незабаром відкинені у висліді 13-годинного переслухання перед колеґією професорів минулого квітня. Нарешті його визнано винним у „непрофесійній поведінці" за акцію і заяви, що відносяться майже цілком до оборони його контракту та постійного затруднення. Професорський слідчий комітет признав, що багато з його поведінки було наслідком „провокації". На приклад, хоча судова заборона скасування його контракту виразно постановляла, що д-рові Ковтонюкові мається дозволити „відвідувати" [attend] його кляси, коледж вважав за відповідне не інтерпретувати цю постанову як рівнозначну із „навчанням" та вислав інструктора в заступстві. Д-ра Ковтонюка опісля обвинувачено за „усунення" заступника з його кляси.

„[Д-р Ковтонюк] 48-літній інструктор російського і німецького каже, що він в його молодості був переслідуваним антисовєтським українським націоналістом, був в'язнем нацистів в таборі каторжної праці під час Другої світової війни і опісля переміщеною особою, виконуючи в Европі функцію перекладача для американського війська аж до приїзду до Америки в 1949-му році. Він почав вчити тут частинно десять років тому і в 1966-му році здобув контракт на постійне затруднення [tenure] із блискучою клясифікацією. Говорячи з акцентом, д-р Ковтонюк сказав в інтерв'ю цього тижня, що з-поміж 350 членів професорського складу тут „може який тузин є дійсними радикалами і з-поміж них — я знаю це в своєму серці, хоча не можу доказати — три, чотири або п'ять ідуть по комуністичній лінії та знищили б нашу систему".

Д-р Ковтонюк дальше діставатиме 11,000 долярів своєї річної платні аж до кінця весняного семестру. Він сказав, що він все ще надіється на привернення йому його прав, після чого він покине [школу]. „Бо я дуже, дуже ослаблений тим усім" — сказав він — інформує Бен А. Френклін в „Ню Йорк Таймс-і".

Ректор УВУ проф. В. Янів закінчив свої відвідини у ЗСА...

(Закінчення з 1-ої стор.)

дили доповіді проф. Г. Костюка, д-ра Р. Голіята, спогад І. Керницького, читання творів В. Янова у виконанні Марусі Гой, Ліди Прокоп і Рені Саф'ян, як також слово самого автора і читання ним його віршів із циклу „Слово і мрія".

В кінцевих днях минулого тижня проф. В. Янів брав участь, виступаючи із доповіддю і промовами, у святкуваннях УВУ у Філядельфії — влаштованій там у п'ятницю 3 грудня Науковій Конференції НТШ, в ювілейному бенкеті УВУ, що відбувався в суботу 4 грудня і в авторському вечорі в неділю 5 грудня.

У висліді започаткованих у ЗСА і в Канаді восени святкувань 50-річчя УВУ з метою створення тривалої фундації УВУ зібрано готівкою і деклəраціями 25 000 долярів. Справу поширення основ цієї фундації будуть продовжувати поодинокі комітети і Товариства Прихильників УВУ в шістнадцяти осередках українського поселення в ЗСА і в Канаді і крім того окреме Представництво УВУ на Західню Америку.

Перед своїм від'їздом до Европи ректор проф. В. Янів відвідав головну канцелярію УНС та редакцію „Свободи" й відбув тут також зустріч із головою Спілки Українських Журналістів Канади ред. Нестором Ріпецьким і головою СУЖА ред. І. Кедрином. Темою розмови під час цієї зустрічі була справа створення катедри журналістики при УВУ.

У ПІВДЕННОАМЕРИКАНСЬКІЙ КРАЇНІ ҐВАТЕМАЛІ відбулись демонстрації проти режиму Кастра на Кубі. Демонстранти, серед яких було багато молоді, спалили опудало, що зображувало Кастра. Демонстрація була багатолюдна, але спокійна.

СУД НАД АНДЖЕЛОЮ ДЕЙВІС РОЗПОЧНЕТЬСЯ з 31-го грудня ц. р. в Сан Хозе у Каліфорнії. Захисники А. Дейвіс добились до того, щоб процес не відбувався в повіті Марін, і це затримало судову справу. Анджелу Дейвіс, яка не криється, що вона є комуністкою, судитимуть за те, що принесла в залю суду зброю й передала підсудним, після чого сталась перестрілка. Тоді був убитий суддя, а також двоє обвинувачених. Припускають, що розгляд справи підсудної триватиме біля півроку.

НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ ОТРИМАВ в минулу п'ятницю 10 грудня ц. р. в столиці Норвеґії Осльо мирову нагороду Нобеля на 1971 рік. Речник Нобелівського Комітету пані Аазе Ліонез прославляла Брандта, як того, що своєю новою примирливою політикою супроти комуністичного Сходу виразно заманіфестував „погребування ненависти". Віллі Брандт був політичним емігрантом за Гітлера і спершу працював, як журналіст, у Норвеґії, а після її окупації німцями — у Швеції. Він придбав був норвезьке громадянство, що його зрікся щойно в 1947 році, після повороту до Німеччини.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. Ол. К., Чикаґо: Дякуємо за „політичні резолюції" УРДП, але вони були схвалені в грудні минулого року. Не надрукуємо. Автім, ці резолюції були своєчасно у „Свободі" реферовані.

ВШ. І. Ф., Ню Йорк: Згідно з одержаними інформаціями, Управу УВАН на бенкеті ООЧСУ в Ню Йорку 27-го листопада репрезентував д-р Василь Омельченко. На цьому ж бенкеті були також репрезентанти багатьох інших установ, яких у повідомленні „Свободи" не названо, включно з екзекутивними урядовцями УНСоюзу. Усіх у редакційному газетному повідомленні не перечислити. Ми назвали тільки тих, що сиділи за головним столом. Інші — нехай вибачають.

ВШ. В. К. Довнерс Ґров, Ілл.: Дякуємо за вартісні і мало відомі матеріяли „До 50-річчя УАПЦ". Радо використаємо, якщо погодитесь пропустити — в нашій оцінці — зайві полемічні заввага на початку статті, бо вони відносяться до сучасного, а не минулого, про яке пищете.

ВШ. М. К., Рочестер: Дякуємо за цілком правильну і добру пораду. Ми знайомі з матеріялом, про який згадуєте, але в тому часі, як та стаття появилася, „Свобода" була перевантажена щоденними повідомленнями з Риму. Плянуємо використати статтю із „Сатирдей Рівю" разом з деякими іншими матеріялами на цю тему при іншій нагоді.

ВШ. В. Г. Корона: Дякуємо за допис про прикладну нашу родину Турчиків в Неваді та їх меценатську пожертву на українські студії в Гарварді. Допис і світлина будуть надруковані в окремому „гарвардському" виданні „Свободи", яке появиться в недалекому вже січні наступного року.

ВШ. В. С., Голлівуд: Дякуємо за листи. Газету висилаємо згідно з Вашим побажанням. „Голосів читачів", „спростувань" та будь-яких „доповнень" до матеріялів, що появилися в інших наших публікаціях, не друкуємо.

ВШ. О. І., Філядельфія: Дякуємо за копію допису про славне „Товариство, що сприяє потребам громади". Надрукуємо вже в найближчих днях. Оголошення передаємо нашій адміністрації.

Д-р М. Миґоцький очолив...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

представник УЛТ ПА. Багато інших лікарів активно займаються також журналістикою та є членами СУЖА. До нової Управи Метрополітального Відділу УЛТ ПА, крім д-ра Миґоцького, як голови, були обрані: д-р Євген Грабарчук — перший заступник голови, д-р Ростислав Сочинський, колишній президент Головної Управи УЛТ ПА. — другий заступник голови та референт преси й інформацій, д-р М. Бояр — секретар, д-р Софія Шебунчак — скарбник, д-р Роман Алишкевич — організаційний референт та д-р Остап Тершаківець — член Управи. До Контрольної Комісії були обрані: д-р Михайло Гук, д-р Тарас Шеґедин та д-р Ярослав Ставничий.

Рівночасно відбулися збори Секції Дружин Лікарів з участю понад 30 осіб і на голову цієї активної секції переобрано пані Олександру Терлецьку. Крім неї, до Управи були обрані пані: Віра Кушнір — заступниця голови, Оксана Кузьмак — секретар, Ольга Ставнича — скарбник, Нана Сочинська — імпрезовий референт та члени Управи: Ірина Сушків, Лідія Оришкевич, Лідія Грабарчук, Ляля Гук та Надія Матківська. Зборами проводила пані Марія Макарушка, секретарювала пані Віра Кушнір.

СПОРТ

БЕНКЕТ УАСТ „ЛЕВИ"

Чикаґо, Іллиной. — Бенкет УАСТ „Леви" відбувся в суботу 4-го грудня 1971 р. у великій залі власної домівки при 2353 Вест Чикаґо Евеню, з нагоди успішного закінчення футбольного року 3-ма дружинами, які здобули чемпіонати у своїх дивізіях, а саме перша дружина й резерва здобули перші місця у Вищій Дивізії групи „Червоні" Національної Футбольної Ліґи Чикаґо, а юнаки (юніори) здобули чемпіонат у своїй Дивізії — Південь. Володимир Голойда, теперішній голова Т-ва, відкрив бенкет о год. 8-ій вечора, і привітавши всіх учасників бенкету, передав його керівництво Романові Б. Припханові, який говорив про цьогорічні успіхи п'ятьох футбольних дружин, в яких змагається около 100 змагунів. Він згадав також їхні ланки, такі як відбиванка, шахи, кругли, лещетарство, бридж і інші. Він попросив до слова інж. Богдана Білинського, який говорив про заснування УАСТ „Леви" перед 22-ма роками (жовтень 1949) і він сам був предсідником Основуючих Загальних Зборів. Інженер Богдан Білинський сказав, що радіє, що на бенкеті є багато присутніх молодих юнаків і юначок, що і є запорукою дальшого існування і розвитку нашого спортового Т-ва. Любомир Кузик, керівник відбиванкової дружини молодих дівчат сказав, що тренером відбиванкової дружини дівчат є Олег Гановський, і представив усіх змагунок відбиванкової дружини учасникам бенкету. Роман Загородний, опікун футбольної дружини юнаків (16-19 років) представив своїх змагунів (англійською мовою), сказавши, що вони є першунами дивізії юнаків групи Південь і тепер беруть участь у футбольних змаганнях за Чашу Юніорів ЗСА. Юніорам, які закінчили 18 років життя і відходять від своєї дружини, вручено малі чаші.

Роман Б. Припхан говорив про футбольну резерву, якої керівниками є Михайло Мартинович і Анатоль Гординський. Він відчитав склад резерви і вирізнив ще тепер активного змагуна Дмитра (Джіма) Стахровського, колишнього футбольного репрезентанта ЗСА (Панамериканські Іґрища 1959-го р. в Чикаґо).

Відтак відбувся бенкет. По вечері Роман Б. Припхан, керівник бенкету, говорив про цьогорічні успіхи футбольних дружин юнаків і першої дружини та їхню участь в українських турнірах УСЦАК-у і СУАСТ-Північ та про здобуття юніорами двох чаш у турнірі УСЦАК-у в Клівленді, Огайо і про здобуття чемпіонату СУАСТ - Північ і чаші першою дружиною в турнірі СУАСТ-Північ на початку липня на сумівській оселі „Київ" біля Дітройту, стейту Мишиґен. Перша дружина здобула Чемпіонат Вищої Дивізії групи „Червоні" Національної Футбольної Ліґи Чикаґо і друге місце стейту Іллиной в змаганнях за Чашу Губернатора Ричарда Б. Оґільві. Футболісти першої дружини одержали 15 медалів за друге місце в змаганнях за стейтовий Чемпіонат. Роман Б. Припхан вичислив 28-ох змагунів, які змагалися в цьому році чи то в мистецьких змаганнях чи в турнірах і сказав, що перша дружина грала 32 змагання, з яких 25 виграла, 2 зремісувала і 5 програла, здобувши відношення воріт 76:32. Він вичислив змагунів і подав скільки кожний з них стрілив воріт: Рой стрілив 25, Андрущишин 9, Шлапак 8, Рəмон Аріяс 6, Яворський 4, Ноґа 4, Євген Мишалів 3, Полюхович 3, Ансельмі 2, Карпа 2, Вадим Мишалів 2, Кіпка 1 і Іваник 1 та Ґрін 5. Керівником (менаджером) першої футбольної дружини був Вадим Мишалів, опікуном — Орест Клюфас, господарем Карло Малий, а фінансовим і харчовим референтом — Лев Хома. По-англійськи говорив Вадим Мишалів, прочитавши листа від Іллиной Сакер Асосійшен (Футбольна Асоціяція стейту Іллиной). Одержано 15 медалів за друге місце в змаганнях за Чашу Губернатора Стейту Іллиной. Медалі змагунам вручив Володимир Голойда, голова УАСТ „Леви". Роман Б. Припхан представив учасникам бенкету Віктора Овчарука, ланкового футбольної дружини доросту, Романа Дубленицю, керівника спортової радіопрограми Ігора Артюшенка, найкращого кібіца „Левів" і Андрія Іванюка, обласного організатора Українського Народного Союзу в Чикаґо, Іллиной. Андрій Іванюк говорив про успіхи УАСТ „Леви" і закликав присутніх вступати в члени 399-го Відділу УНС Т-ва „Леви" та бажав Левам успіхів у здобутті нових перемог у майбутньому. Потім представлено у ч а с никам бенкету інж. Ореста Клюфаса, який багато допоміг першій дружині в здобутті Чемпіонату. З колишніх старших футболістів був на бенкеті Богдан Куцан.

Керівник бенкету представив присутнім Івана Бабія, знаного ще перед війною наколесника УСТ „Україна" у Львові, який говорив про свої успіхи. Він колись здобув мистецтво Львова, віце - мистецтво Польщі, а потім Чемпіонат УРСР і СРСР на 200 наколесників з цілого Радянського Союзу у змаганнях наколесників за чемпіонат країни.

Слово зайняв Микола Іваник, капітан першої дружини, який по-англійськи дякував змагунам за успіхи і взивав присутніх до участи в футбольних змаганнях.

Олег Гановський, тренер відбиванкової дружини дівчат, дякував Управі за поміч у зорганізуванні дівочої відбиванкової дружини.

Віллі Рой, король стрільців першої дружини дякував змагунам і управі УАСТ „Леви" та обіцяв, що він гратиме в нашій дружині ще найменше два роки. Він є тієї думки, що наша футбольна дружина має добрі вигляди в змаганнях за Національну Професійну Чашу ЗСА (ЮС Опен Кап). Володимир Голойда, голова Т-ва закрив бенкет о год. 9.15 вечора.

Після цього відбулася товариська забава до год. 11-ої ночі.

Петро Головатий

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 18-го ГРУДНЯ 1971 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Річні загальні збори В-ва св. о. Николая — 5 Відд. о год. 7-ій веч. в авдиторії укр. кат. церкви Чесного Хреста, 37-09 31st Ave. Обов'язком кожного члена є бути на зборах і вирівняти вкладки. — В. Левенець, гол., М. Климишин, кас., М. Хоманчук, секретар.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ОГОЛОШЕННЯ СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ У „СВОБОДІ"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначить окремі шпальти збільшеного Різдвяного числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 3.00
1 цаль через 2 шпальти	5.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

і в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ:
ДО ЧИСЛА

за новим стилем до 15-го ГРУДНЯ 1971 року
за старим стилем до 30-го ГРУДНЯ 1971 року

При замовленні, прошу зазначувати на котрі свята.

Зголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"

83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ, ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

ТАРЗАН, Ч. 6669. Дикун твердить, що руки відрубують ворогам

Тарзан хоче виграти на часі з в а г а б у н д а м и, які прийшли до табору в джунглії, щоб продати „крузи" (відрубані людські руки).

Може я допоможу вам, вагабунди! Де ви дістаєте „круми"? Ви вбиваєте людей і відрубуєте „круми?"

Ми не вбиваємо людей! Ми тільки відрубуємо геть руки у ворогів... ворожих мужчин, які забирають наш край! Чому нема тут чоловіка, який обіцяв нам золоті штуки?